

Donna Ashcroft

Väike Cornwalli maja

Originaali tiitel:
Donna Ashcroft
The Little Cornish House
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, paigad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis ning mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud inimestega, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Pruul
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Donna Ashcroft, 2022. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E04423823
ISBN 978-9949-87-071-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mel ja Rob Harrisonile Goodman Foxis
teie suurte südamate ja lahkuse eest*

1

Ruby Penhaligon toetas pea vastu rongi akent, kui see läbi Cornwalli looduse müris. Mööda looklevatest metsadega kaetud orgudest ja kuldkollastest liivastest lahesoppidest, mis õrritasid sügavsiniste merevaadetega. Ta surus nina vastu klaasi just siis, kui nähtavale ilmus künka tipp, mis märkis ta sihtkoha algust, ja järsku tahtis ta toolil hüppama hakata. Teekond oli talle juba tuttav ja Rubyle meenus, kui nad olid aastate eest emaga samal teel, et Indigo Cove'i puhkama minna. Ruby hingas sügavalt välja, pea täitumas sadade mälestustega, nii heade kui halbade, ja ta tundis oma rinnal survet, nagu oleks elevant sellele istunud. See oli kummaline tunne, mis tekkis iga kord, kui ta mõtles oma emale või isepäisele isale. Vahel aitas rõhuvat tunnet leevendada see, kui ta sukeldus oma raamatupidaja igapäevaelus lohutavatesse ja tuttavatesse arvutustabelitesse. Kuid viimasel ajal oli seda üha raskem eirata.

Ruby võttis taskust telefoni, et tähelepanu mujale viimiseks meile lugeda ja mõnele ka vastata. Kui see ei õnnestunud, pani ta telefoni oma käekotti ja toetas pea uuesti vastu aknaklaasi, silmad jälgimas rulluvaid rohelisi nõlvu, imetledes erkroosasid sõrmkübaralillesid ja kohevaid jäneseid, kes aasal hüppesid. Ta tegi paar sügavat hingetõmmet, et lõõgastuda. Kümme minutit hiljem sõitis rong Indigo Cove'i väiksesse

jaama ja Ruby märkas kohe platvormil vanaema, kes ärevalt vaguneid vaatas. Lila Penhaligon oli ilmselgelt äsja lõpetanud keraamikatunni andmise, sest kandis talle omast kitlit, mis oli savist määrdunud, erk-
lillasid Doc Martensi saapaid ja ta juuksed olid krunnis, mida hoidsid koos mitmesugused tööriistad, millega ta tavaliselt soengut tegi.

„Aee!“ hõikas Lila, kui ukсед avanesid, ja Ruby vinnas oma suure musta kohvri välja, enne kui ta vanaema sooja embusesse tõmmati.

„Mummi!“ Ruby kutsus vanaema, nagu ta seda lapsena oli teinud, ja üllatus isegi, kui silmis hakkasid pisarad kipitama.

„Üle aasta on möödas. See on liiga pikk aeg mu ainsa lapselapse mitte nägemiseks!“ teatas Lila ja haaras Ruby kohvri, enne kui ta vanaema takistada jõudis. Kuuekümneme kaheksa aastane Lila oli heas vormis ja erakordselt krapsakas. Tal olid pikad ja saledad jalad ning oivaliselt sile nahk.

„Mul on kahju, et nii palju aega on möödas,“ pomises Ruby süüdlaslikult. „Mul pole aimugi, kuhu aeg kadus.“

„Oled liiga palju tööd teinud, armsake,“ lohutas Lila. Ruby järgnes vanaemale, kes sammus kiirelt mööda lühikest platvormi, mille ääres seisis rida tammepuust vaate, kus kasvasid erksavärvilised punased, roosad, rohelised ja kollased suvelilled. „Auto on maja ette pargitud. Arvasin, et ehk meeldiks sulle külast läbi sõita, et saaksin sind asjadega kurssi viia. Su viimasest külastusest saadik on paar uut poodi avatud. Paljugi on muutunud. Sööme täna kodus õhtust ja siis toimub Indigo Cove'i naabrivalve kohtumine. Näed seal käputäit külaelanikke.“ Ta tegi Rubyle silma. „Koguneme Rannakohvikus sadamas, mis on ka uus koht. Seal kohtud mõne mu lemmikinimesega.“ Vanaema rääkis kiirelt, see tõi ta Cornwalli aktsendi veelgi rohkem välja. Ruby peatus järsult, kui nad jaamast väljusid. Lila kaunis roheline Volkswagen Beetle'i kabriolett, mida ta tihti Beatrixiks kutsus, seisis parkimise keelualal. „Me hakkame kohe minema!“ Lila saatis parkimiskontrolörile valju õhumusi, too vaatas ta autot kortsus kulmuga. Ruby aitas oma Mummil kohvri auto tagaistmele tõsta ja istus sisse just siis, kui Lila mootori käivitas ning vilinal kohalt võttis.

„Olen väga tänulik, et tulid paariks nädalaks appi,“ hõikas Lila üle mühiseva tuule, sõitis jaamast välja ning keeras kiirelt vasakule, teele, mis Ruby teadmiste järgi viis neid sadama poole. Aastaid tagasi oli Indigo Cove õitsev kaluriküla. Nüüd käisid veel vaid mõned vanemad elanikud merel tööl, aga külast oli saanud kihav turismikeskus, mille ümbruses oli looduskaitsealasid, ja lisaks auhindadega pärjatud restoranidele pakkusid paljud ettevõtted võimalusi paadireisideks ja veesportideks. Suvekuudel kogunes siia tuhandeid inimesi. „Mul ei ole praegu eriti broneeringuid, nii et tegemist pole just eriti palju ja sul on piisavalt aega end lõdvaks lasta. Ehk on sul isegi aega suveromansiks. Sul pole terve igavik poiss-sõpra olnud!“ hõikas Lila, kui nad künka tippu jõudsid.

„Nii palju aega nüüd ka möödab pole,“ pomises Ruby ja kui ta arvutas kokku, mitu kuud täpsemalt möödab oli, sai ta aru, et üle neljateistkümne. Siis unustas Ruby kõik muu ja ta näole ilmus spontaanne naeratus, kui ta esimest korda segamatult Indigo Cove'i nägi. Mere erksad rohelised ja sinised toonid löid tal alati hinge kinni, hoolimata sellest, mitmendat korda ta seda kõike nägi. Lila sõitis avatud katusega busi järel künkast alla, mööda omapärastest maamajadest, mis olid pastellroosades, -kollastes ja -sinistes toonides. Kõikide majade akende või uste ees olid korvid või potid kirevate värviliste lilledega.

„Nagu mainisin, on mul vaja abi koogikeste ja koorega tee serveerimisel, klientide abistamisel tundide ajal ja lõuna ajal Rannakohvikusse ning tagasi sõidutamiseega. Homsest alates on broneering tehtud ühele lesele. Ta lapselaps üüris sadama lähedal ühe maamaja ja maksis nelja nädala jagu tundide eest. Tema sõnul on mehele kasulik majast välja saada.“ Ta tegi Rubyle silma. „Lisaks on veel Gabe Roskilly, kes peab õllepruulikoda. Tead ju küll seda,“ ütles vanaema, kui Ruby teda tühja pilguga vaatas. Ruby oli tahtlikult aastate jooksul kohalikest eemale hoidnud, sest eelistas vältida kõiki, kes võisid temast võõrdunud isaga sõbrad olla. „Roskilly pruulikoda, mis on küla lähedal. See on mitu põlvkonda nende peres olnud.“

„Ei tea.“ Lila näis pettununa, kui Ruby pead raputas.

„Mäletaksid teda, kui te oleksite kohtunud.“ Lila lehvitas endale rõõmsameelselt tuult. „Ta on igal võimalusel Pottery Projectis käinud. Töötab pruulikoja sajanda juubeli puhul eriliste õllekannude kallal. Tal on suured plaanid ja kolme nädala pärast toimub suur pidu, kuhu oled muidugi ka sina kutsutud.“ Lila tegi taas Rubyle silma, enne kui uuesti teele vaatas. „Ootan ka üht teismelist poissi, keda üks mu kohalikus keskkoolis töötav sõber palus õpetada. Mulle räägiti, et ta on andekas kunstnik, aga ei oska hästi teistega suhelda, nii et käed-jalad saavad tööd täis olema. Peale nende on veel paar, kes kolis äsja Indigo Cove’i, härra ja proua Harris. Tean, et aitad mul kõigis koduse tunde tekitada.“

„Kas mõnel su õpilasel on keraamikaga kogemusi?“ küsis Ruby ja hingas mereõhku sügavalt sisse.

„Gabe on täielik algaja. Teiste kohta ei tea.“ Lila huilgas kergelt, kui nad künka jalamile jõudsid. Siin keeras tee ümber väikese sadama, kus seisis sadu paate. Randa kattis sile valge liiv ning siin-seal oli inimesi. Mõned jalutasid, teised lamasid erksavärvilistel nelinurksetel rätikutel. Kõnniteel jalutas veel paarikesi ja peresid, kellest mõned piilusid tegevusest kihavate poodide vaateakendesse.

„See on palju muutunud,“ ütles Ruby, kelle hääl muutus kähedaks, kui ta pilti enda ees vaatas. Ta eiras nüri valu oma rinnus, kui talle meenus, kuidas nad aastate eest emaga puhkusel olles rannas jalutasid.

„Kui eelmisel aastal siin käisid, tulid sa vaevu voodist välja. Mõni ime, et uutest asjadest ilma oled jäänud. Loodan, et vältisid seekord teel olles krevetivõileibade söömist?“ Lila kergitas oma heledat kulmu, mis ajas Ruby naerma. Eelmise aasta aprillis oli ta saabunud koos oma parima sõbranna Anna Lovejoyga, et veeta pikk nädalavahetus vanemaga ja tähistada iga-aastast Indigo Cove’i kevadkarnevali. Annal oli parajasti käsil üks sagedatest pausidest suhtest pikaajegse poiss-sõbra Simon Greeniga ja Ruby otsustas kindlameelselt oma sõbranna mõtted nende tormiselt romansilt eemale viia. Selle asemel veetis ta suurema osa ajast toidumürgituse tõttu oksendades voodis, ent Anna oli pidutsenud, nii et maa must. Pärast seda reisi oli Anna elu palju muutunud. Ta oli Simoniga jäädavalt koos ja neil oli kaunis pisitütar nimega Maisy.

„Valisin seekord turvalise juustusalati,“ lausus Ruby naeratades.

„Siis saad meie kohtumisele tulla.“ Lila sõitis mööda teed, mis möödus suurest puidust eeskojaga hoonest, millel oli pikk aken mere poole. Õue olid paigutatud kroomist toolid ja lauad, millel olid tärgeldatud linased laudlinad, veiniklaasid ja säravad hõbedased söögiriistad. „See on Austriibaar, meie uus mereannirestoran. Kokk on prantslane ja turistid tulevad kilomeetrite kauguselt, et ta roogasid proovida. Need on hõrgutavad.“ Lila lehvitas peatänaval jalutavale paarile, enne kui keeras bussile ette, mis pani juhi talle signaali andma. Ta saatis bussijuhile õhusuudluse ja keeras kiirelt paremale, et sõita üles laugest künkast, mida ääristasid kõrge rohi ja roosad metsalilled. Ruby toetas pea seljatoele ja hingas veel kord sügavalt mereõhku sisse, varjates silmi ereda päikesevalguse eest. Kõik lõhnas siin nii hästi, nii erinevalt Londonist. Ta oleks pidanud juba varem tulema, mitte külaskäiku edasi lükkama. Teisalt oli ta otsustanud vältida oma isa nägemist, kes oli siin piirkonnas tihedalt käinud ja oli alles hiljuti naasnud pikemaks töötšaks oma tavalisesse peiduurkasse Hispaanias.

Kulus veel viis minutit, enne kui nad jõudsid Pottery Projecti, mis asus 2,4 hektari suurusel nõmmel koos väikese järve ja tibatillukese vólumetsaga, kus Ruby kunagi lapsena mängis. Keraamikastuudio asus kaunis ümber ehitatud tellisaidas, kus olid üks suur ruum, milles Lila õpetas, väike kööginurk, tualetid, laoruum savile ja eraldi tuba, kus ta glasuuris ja kasutas põletusahju. Seal kõrval, kalju kaugemas otsas, asus väike Cornwalli maja, kus elas tema Mummy. Majas olid kolm magamistuba, millest kahest avanes imeline vaade merele, köök ja elutuba. Ruby silmad täitusid pisaratega, kui ta imetles kauneid hooneid, ja talle meenusid lugematud mälestused emast ja siin veedetud imelistest puhkusepäevadest. Siis seisatas Lila sissesõiduteel kraapsuga, lennutades kiviklibu vasakule ja paremale. Kaks kassi, kes lamasisid kividel päikese käes, hüppasid püsti ja plagasid maja taha.